

Sme naozaj ľudia bez úsmevu? Túto otázku si kladiem už dlhšiu dobu. Každodenné nosenie rúška určite nikomu neprospieva. Cez ten kus látky ani kamarát kamaráta nepozná.

Stali sme sa ľuďmi bez tváre. Kamenené výrazy bez citov a oči ako bez duše. Veď aj socha sa usmieva viac ako človek sám.

Zabudli sme, čo je to šťastie, láska, priateľstvo. Zamenili sme ich za strach, sebeckosť či dokonca i nenávisť. Keď si už len nasadíme rúško, je to akoby sme si odeli brnenie, čo nás chráni nielen pred chorobou, ale najmä pred sebou navzájom. Je toto láska, keď už ani nežný dotyk nie je dotykom? Keď už ani človek nie je človekom?

Niekedy mám pocit, že covid, dnešná choroba, nám zatemnila myseľ. Premenila nás z mierumilovných bytostí na bezcitné a chladné beštie, čo sa len krvilačne ženú za mocou a peniazmi. Poštval kamaráta proti kamarátovi, zničil ne jeden vzťah. A za akú cenu?

Čo študenti? Mladí ľudia boli odtrh-

nutí od sveta. Ich jedinou povinnosťou bolo sedieť doma za obrazovkami počítačov. Nemali ani možnosť navštíviť svojich priateľov. Bolo to správne? Pozerať sa celý deň na tú chladnú obrazovku a nemať možnosť ísť von a objavovať svet.

Je to akoby sa zastavil čas. Kedysi ulice plné ľudí, teraz hrobové ticho. Tento svet sa stal temným miestom a najviac trpia tí, ktorí predtým rozdávali úsmev. Kde sa podiel smiech mladých ľudí? Kde sa vytratila hudba a elán v našich srdciach, čo napĺňali naše dni? Všetci sme si akosi vzdialení a cudzí...

ESTHER

DOBA RÚŠKOVÁ MOJIMI OČAMI

Covid. Zmenilo ľudstvo 5 písmen? Zo všetkých strán sa na nás valia informácie o víruse, ktorý prišiel nečakane. Nikto z nás naň nebol pripravený, nikto z nás ho nečakal. Ovplyvnil našu spoločnosť a ukázalo sa, kto má aké hodnoty.

Samozrejme ak ide o zdravie človeka, vtedy sme maximálne vnímaví. Opatrenia, ktoré sa zaviedli, sú pre nás bezpečnou cestou k prevencii proti tejto pandémie. Mnohí z nás sa na to pozerajú predovšetkým ako na obmedzenie v činnostiach nášho bežného života. Ako

by aj nie! Dýchanie cez rúška, trávenie voľného času doma, ... Pravdou je, že sme ukázali, že vieme fungovať aj v takom obmedzenom režime, ale dokedy?

Nikto z nás nemôže urobiť pre svoje zdravie viac, ako dodržiavať pár odporúčaní. Hnevám sa na jednotlivcov, ktorí si

neuvedomujú vážnosť situácie. Nastali ťažké časy a neľahké podmienky pre študentov, zdravotníkov či rodičov... Každý sa snaží urobiť maximum pre seba a svoje okolie. Som vďačná za ľudí, vďaka ktorým fungujú nemocnice či dodávanie potravín.

Príspevky na sociálnych sieťach ma prinútili zamyslieť sa nad tým, čo nám táto doba dáva namiesto toho, aby som sa trápila nad tým, čo nám berie. Trávime konečne viac času so svojimi blízkymi. Donedávna sme žili veľmi uponáhľane a voľný čas sme trávili všade inde, len nie doma. Pozerali sme sa iba na svoje problémy. Teraz máme jeden spoločný. Mysleli sme si, že si môžeme všetko kúpiť, byť kdekoľvek a s kýmkoľvek. Zrazu vieme šetriť a uskromniť sa. Každý sa staral o svoj vzhľad, teraz nám stačí mascara.

Tento vírus, neviditeľný zabijak, nám veľa berie, ale aj veľa dáva. Každý má čas zamyslieť sa nad svojimi prioritami...

LÍVIA

